

GENERAL BRUSILOV

JE JEDEN ruský generál, kterého Němci nenávidí více, než kohokoliv jiného. Je jím generál Alexej A. Brusilov, tak široce známý jako velkokníže Mikuláš jako strateg a bojovník. Brusilov nedávno jmenován byl vrchním velitelem všech ruských armád. A proč je tak nenáviděn? Poněvadž německí vojáci a důstojníci mají za to, že není Rusem, nýbrž Skotem, druhdy dobře známým důstojníkem v anglické armádě a věří, že Brusilov není jeho pravé jméno.

Co je pravdy na těchto pověstech, je těžko říci, ale stojí pro svoji zajímavost za zmínku. To, jak je jisto, že je málo tak schopných a bezúbožných velitelů v ruské armádě jako je Brusilov, který upřímně oddán je věci spojenčů. V řeči své, přednesené na banketu na počest tří členů dumy, kteří navštívili jeho armádu na frontě, Brusilov pravil:

"My, členové aktivní armády, jsme oddáni celé Rusku a nové vládě a stejně jsme i připraveni položit svoje životy, abychom zachránili Rusko a učinili je šťastným. Dokud neporazíme nepřítel a neuzmírníme německý imperialism a militarismus, nemůže být žádného slavného a mocného Ruska. Ti, kdož mají za to, že válka může být nyní zakončena a že země může být zachráněna, ať už by bylo pokračování ve válce, se změně myslí. Abychom porazili nepřítel, musíme nastoupit útok, neboť jen ten, kdo postupuje, vítězí. A co více, Němci zaujmají značenou roli našeho území a toto musí být získáno zpět."

Toto prohlášení ovšem nevyvolalo, proč generál Brusilov je tak nenáviděn Němci. Zajatec německý z rezerv, které na západní frontě dopraveny byly z fronty východní, prohlašují, že žádného ruského velitele neobávají se tak Němci jako Brusilova. "My víme, kdo je tento generál Brusilov," prohlašují tyto zajatci. "Je to Hector MacDonald." Brusilov je proti-německý smýšlel a stejně je i demokratem každým směrem. Je více anglického typu a nikdo nepovažoval by jej za Ruska. Právě se, že mluví několika jazyky a anglicky přesně a plynule.

Během jeho vítězství v Halli pověst o jeho skotském původu se vyvíjela a vytrvale se udržovala. Právě se, že v Berlíně tento pověstem se silně věří a považují se za možnost. Zajímavé jest, že v Anglii a Francii se opět vyvíjely pověsti, že německý generál Mackensen není nikým jiným než Hectorem MacDonaldem. Brusilov a generál Mackensen jsou si značně podobní a oba připomínají na tohoto anglického důstojníka.

Kdo byl vlastně tento sir Hector MacDonald? Byl důstojníkem v anglické armádě a podařilo se mu postoupit do hodnosti důstojníka z řadového vojáka a získal šlechtický titul od krále Eduarda Sedmého. Jeho vojenská kariéra byla slavná a skvělá. Bojoval spolu s Kitchenerem v kampani v Sudanu. V búrské válce velel divisi pod Robertsem. Později pak poslán byl na Ceylon jako vrchní velitel. O něco později dostal se do nějakých nespokojených a značně překvapení vyvolala zpráva, že spáchal v Paříži sebevraždu.

Fakta, ohklující domnělou sebevraždu sira Hectora MacDonalda, byla vskazována za podzvěť. Právě se, že v pátek, dne 20. března, 1901, usadil se v hotelu Regina na Rue Rivoli, nedaleko zahrad Louvreských a Tuilerijských v Paříži. Následujícího dne, dne 25. března, dle vyprávění pokojské, náhle při četní anglické časopisů prudce vyskočil a zhlédl. Časopis obsahoval zprávu, že generál MacDonald má být postaven před vojenský soud pro jistě obvinění proti němu učiněná z doby, kdy byl vrchním vojenským velitelem na Ceylonu. O dvě hodiny později tážá pokojská nalezla jej utrvého s kulovou z revolveru v hlavě. Žádný zinkstev nebyl konán.

Bylo oznámeno ve všech angli-

ckých časopisech v té době, že jeho tělesné pozůstatky byly dány do obyčejné rakve a rychle převezeny do Anglie. Po příjezdu do Londýna rakvy přeložena byla na jiný vlak a dopravena do Edinburghu, kam vlak přibyl za deštěho rána o půl šesté hodině. Přes dešť a časnou hodinu ranní ale kolem 400 osob dostavilo se na železniční stanici. Jenom ale nejbližší příbuzní mohli vstoupiti na Dean hřbitov, kde konal se pohřeb. Tehdy bylo otevřeno prohlásováno, že vyjímaje tři anebo čtyři nejbližších příbuzných, nikdo nespatřil tělesných pozůstatků generálových a již tehdy vyskytlo se podezření, ale během doby se na vše zapomělo.

Jeho jméno upadlo v zapomenutí jako jména všech těch, kdož si přáti, aby svět se domníval, že jsou mrtví, aby mohli dostat se s dohledu a vystoupiti opět mezi lidi, kteří by je neznali a neznali též jejich minulosti.

Generál Brusilov byl téměř neznám před touto válkou. Německé historiky o Brusilovu mohou být fantastickými, ale přece jenom nevymykají se z rámce možnosti. Bylo by zcela možné v země tak velké jako je Rusko s lidem tak jednoduchým a tak důvěřivým, aby Hector MacDonald se objevil mezi venkovským obyvatelstvem a vyčnípl se až na vysoké postavení v armádě.

Když Japonci dobyli Port Arthur objevily se pověsti, že byl anglický důstojník vydávající se za Japonce ve vítězné mikadovské armádě a že byl nazýván Nogi. Později, když generál Nogi spáchal harakiri, pravilo se, že jeho posláním bylo zakončeno a že zmizel, aby MacDonald opět mohl vystoupiti v jiné formě.

Historie tato vyvolává vzpomínku na dlouhý seznam osob, kterých záhadně zmizely a považovány byly za mrtvé a později vyestaly znovu. Zajímavá je historie Ludvíka Sedmáctého, který vzal byl svým rodičem z vězení v roce 1792. O jeho pozdější životě objevilo se tolik vzájemně si odporujících zpráv, že mohlo se považovati za možné, že vyrostl a níz byl si vědom svého původu. Jistý Naundorff, obchodník v Holandsku, za čtyřicet let po roku 1792 vystoupil s tak přesvědčující historií o své totožnosti, že jeho potomci po dlouhou řadu let vydávali, že jsou potomky francouzského následníka trůnu.

Jan Nepomcký Salvador, ruský arcikníže, který pokusil se zmizeti ze světa dvorních formalit, přijal jméno Jan Orth a vydal se do světa na plachetní lodi. O této lodi nedošlo od této doby žádných zpráv. Mnoho pověstí vyvíjelo se o tom, že tento Jan Orth žije a zajímavo je, že v poslední době vyskytla se zpráva, že bydlí doposud jako prostý farář v Kansasu pod jménem Jan Horton, je naturalizovaným americkým občanem a svým smýšlením je pro spojení tělem i duší. Je možné, že i tato pověst je nepravdivou, ale zajímavou je přece a stojí za zaznamenání.

SOPKY V EL SALVADORU.

Matka Příroda opět narececky se chová k malé republice El Salvador. Ne snad proto, že El Salvador vykonal něco, co zasluhovalo by spotrestání, ale proto, že střední Amerika je částí zeměkoule, kde Příroda často pronásleduje obyvatelstvo. Tento průh půdy, který sloužil jako spojující článek mezi Severní a Jižní Amerikou, než přešli jsme jej Panamským průplavem, je plný sopek. Tyto sopky jsou tak četné jako píky na tváři dívky, která libuje si v pohybování se na slunci a obyvatelstvo tamní trápí stejně jako píky lehkotou kráska.

Časopisecké zprávy oznamují, že město San Salvador, hlavní město republiky, postížena byla zemětřesením a sopka El Salvador vchala ohně a mraky dýmu. San Salvador má asi 70.000 obyvatel a značné množství padlo jich za obětí tohoto zemětřesení. Byla to velká pohroma pro toto květající město, které je jedním z nejstarších na americkém kontinentě.

MĚSTSKÁ LOT V OMAZE PROMĚNĚ V ZAHRADU.

Pravděpodobně nejdražší zahradní pozemek máme v městě Omaze. Zde městský lot, mající cenu skoro milionu dolarů, proměněn byl na zahradu. Obchodníci na něm pracují a pěstují brambory, cibuli a bobky.

El Salvador je nejmenší z amerických republik. Má obyvatelstva asi 1.700.000, jež hustě bydlí na 7.275 čtverečních mílech této země. Toto obyvatelstvo žije v stálých obavách před výbuchy sopky, jež mají v důsledku zemětřesení. Těmto výbuchům pravidelně předchází tuda exploze. Po té černé mračno objeví se nad vrcholkem hor, které rychle se roztahuje. Následuje pak písečná sprcha. Písek padá často tak hustě, že lidé opouští svoje obydlí v obavách, že prolomí se střecha. Přáči přebíhají do bezpečí a zvět vydává žalostné zvuky. Lidé shromažďují se v kostelích a modlí se za odvrácení neštěstí.

Z četných sopek v El Salvadoru nejproslulejší je Izaleo, známá jako Salvadorský maják. Hlavní město El Salvador nalézá se na jeho úpatí. Sopka tato je v stálé činnosti, ale není považována za nebezpečnou. Často chrlí se sebe plameny, kterých domorodci si ani nevšimají. Cestovatelé v sopce této spatřují mnohé krásy a práci, že za noci pohled na vyvěrající plameny je úchvatný.

Domorodci jsou klidní, dokud ze sopky vylučují jenom plameny, ale stávají se nervosními, jakmile v sopce začne to hučeti a hřmítí a jakmile písečná sprcha počne padat na krajinu. Obavami pak jsou naplněni, když sopka počne chrlít lávu. Úpatí této sopky jsou krásná. Jsou pokryta kávovými plantážemi. Jeví se obavy, že tyto zničené byly lávou.

Samotné město San Salvador bylo přehudováno v posledních třech stoletích nejméně sedmkrát. Šest mil od města nalézá se jezero, které často mění svoji tvářnost i svoji hloubku. Někdy voda vystoupí z břehů a zaplaví celé okolí. Když pak opadne, jezero vyhlíží zcela jinak než před tím.

Nevyvolalo by žádné podivení úplné zmizení jezera.

Ale přes tyto obtíže město San Salvador je velmi pokročilé. V městě panuje blahobyt. Je tu dobrá poštovní a telegrafní služba, město má dobré spojení se železnicemi, má čisté a úhledné ulice, školy a znamenitě vodárenské zařízení. Lidé je sporný a příčinlivý. Zemědělství je hlavní jejich industrií a pěstování kávy poskytuje značné výtěžky. Lidé, kteří navštívili tuto malou republiku, mluví nadšeně o její obyvatelích, kteří zdají se býti šťastni a spokojeni přes to, že sopky stále hučí jim do uší.

PÁD RUSKÉHO CARA.

Člen ruské dumy, který spolu s Gučkovem, prvním ministrem vlády demokratické vlády v Rusku, projednával podrobnosti abdikace cara Mikuláše v Pskově, podává podrobnosti této historické události. Tento o věci vypravuje následující:

Když doma rozhodla se žádati abdikace cara, Gučkov, jenž právě jsem poslán do Pskova, kde, dle informací výkonného výboru dumy, car se nalézal. Vyjel jsem 15. března o 3. hodině z Varšavské stanice. Železniční autority poskytlý nám veškerou pomoc. Zelátní vlak byl ihned vypraven a nařizováno, aby jel největší možnou rychlostí. Zastavili jsme se v Gačnu, kde čekali jsme na generála Ivanova, který nalézal se někde u Wryessa s oddílem vojska, poslaným k potlačení revoluce v Petrohradě. Ale k schůzce s Ivanovem nedošlo. V Luga byli jsme opět zastaveni následkem velkého shromáždění lidu a vojáků, kteří žádali, aby Gučkov k nim promluvil.

V 10 hodin dopoledne přibyli

jsme do Pskova, kde měli jsme v úmyslu vše projednati s generálem Ruským, který byl informován o našem příjezdu. Ale sotva že jsme přijeli na stanici, jeden z pobočníků vstoupil do našeho vozu a prohlásil: "Jeho Veličenstvo vás očekává."

Měli jsme jenom několik kroků k carskému vlaku. Nebyl jsem rozčilen, neboť překonal jsem vrchol napjetí a ne zdálo se mně již nemožným. Ale přece poněkud jsem se ostýchal předstoupiti před cara v kazajce, neumytý a neoholený, jak dostal jsem se z vězení, právě spáleného. Vstoupil jsem do carovy privátního, kde nalézali jsme Fredericke, míništra dvora, a jiného generála, jehož jméno nevíme.

Za několik okamžiků na to vstoupil car v uniformě kavkazského pluku. Byl zdvořilý a potíhal nám rukou. Gučkov byl řečnivým a mluvil jasně a plynule. Pověděl, jak je situace. Nehleděl carovi do tváře. Bylo pravděpodobně pro něho snadnějším povědět celou pravdu tímto způsobem.

Dokončil svoji řeč prohlášením, že jediným východiskem ze situace je abdikace cara ve prospěch následníka trůnu Alexeje s velkoknížetem Michaelem jako regentem. V té době naklonil se ke mně generál Ruský a pravil, že na této věci byla již učiněna dohoda. Po skončení řeči Gučkova, promluvil car. Jeho řeč byla klidnější než Gučkova. Car s úplným klidem jakoby hovořil o zcela obyčejné věci, prohlásil:

"Včera a dnes přemýšlel jsem o věci a rozhodl jsem se vzdáti trůnu. Až do 3. hodin tohoto odpoledne byl jsem připraven vzdáti se trůnu ve prospěch svého syna, ale nyní uvědomuji si, že není mně možno, abych se od něho odloučil. Doufám, že tomu porozumíte. Pro tuto příčinu rozhodl jsem se vzdáti se trůnu ve prospěch svého bratra."

Po tomto prohlášení nastalo mlčení. Prohlásil jsem pak, že toto prohlášení budí v nás překvapení, ježto očekávali jsme abdikaci ve prospěch carevny. Vyžádal jsem si pak dovolení, abychom zsi otvrti hodiny o věci té mohli mluvit s Gučkovem.

Brzy po té rozhodli jsme se přijmouti carovu nabídku. Gučkov prohlásil, že nechtěl se povoláním, aby vyměňoval se do otcovské lásky a prohlásil, že je nemožno působiti na cara v tomto ohledu. Když oznámili jsme své rozhodnutí carovi, uznal jsem uspokojení na jeho tváři. Sám soudil jsem, že rozhodnutí carovo jest správné. Nebylo žádných překážek v cestě, aby Michael Alexandrovič stal se konstitučním panovníkem Ruska. Z toho důvodu schválili jsme abdikaci carovu ve prospěch Michaela Alexandroviče.

Car po té se tázal, zda-li můžeme mu poskytnouti ujištění, že jeho abdikace může uklidniti zemi a nezaviní různé komplikace. Na to jsme odpověděli, že pokud jest nám známo, nebude žádných komplikací.

Car po té vstal a odebral se do vedlejší místnosti, aby podepsal abdikacíni akt. Po chvíli vstoupil a odezdal nám abdikacíni listiny, žádaje, abychom je četli. Počali

jsme je čísti stlumeným hlasem. Dokument psán byl krásným slohem. Srděl jsem se za text, který jsme sami před tím napsali. — Přes to požádal jsem za malou změnu v jedné větě a tomuto přání carem ihned bylo ochotně vyhověno.

Když vše byla skončena, pohledl jsem na hodinky a uznal jsem, že je dvanáct minut po půlnoci. Když pak jsem se loučil, nebylo mezi námi zcela žádného nepřátelského citění. Témár litoval jsem muže, který v tom okamžiku vykoupil svoje omyly ušlechtilostí myšlenek, vyžáděných v jeho abdikacíni aktu.

JACK JOHNSON VE ŠPANĚLSKU.

Jack Johnson, druhdy champion těžké váhy, tráví již druhý rok ve Španělsku a vede se mu dobře. Nic jej netrápí, neboť pevně hrne se mu stále dost a denně stává se zámožnějším. Žije nyní v Barceloně, kde se těší značné popularitě. Na zápasení s obry svého druhu již nepomýšlí, ale za to velkou pozornost věnuje novému svému zaměstnání, toreadorství. Třikráte v týdnu máji Barceloně příležitost viděti jej v roli zápasníka s býky. A Barcelončanům líbí se tento tlustý čerpan v zápasení a otevřeně dávají mu na jeho svoji přízeň.

Johnson stal se v Barceloně dokonce i redaktorem, Zakoupil si tu časopis, věnovaný socialismu a sportu, který má značný počet čtenářstva. Dlouhé španělské články objevují se v něm s podpísem Johnsonovým, ale Johnson je velice skromným a nehovoří o těchto článcích, poněvadž vlastně neví, co obsahují. Přes to ale články tyto přispívají k jeho popularitě.

Johnson je značně oblíben u barcelonského lidu, který, jak se zdá, rád jej vidí při zápasech s býky. Ostatní odborníci prohlašují, že bývalý champion těžké váhy docela je pozoruhodně zručností v toreadorství. Také vynikuje v rohování, což poskytuje mu také dosti značný příjem. — Jednou za čas pro změnu také uspořádá exhibici v některém z barcelonských divadel a sklízí za to doposud vavřiny.

Při nedávné slavnosti o Všech Svatých objevil se Johnson v úboru maurického náčelníka, v dlouhé bílé robě a nádherném turbanu. — Vzbudil větší pozornost než kdokoliv jiný a byl také hostem banketu, který tohoto dne byl uspořádán. V době svého pobytu v Paříži Johnson naučil se slušně francouzsky a to umožnilo mu, aby naučil se i španělsky. Mluví dosti plynule. Kupuje si také španělské časopisy a nahlíží do nich, ale není určitě známo, může-li je skutečně čísti.

Žije se svou manželkou v pěkném domě v nejkrásnějším čtvrti města a když nedávno konány byly v domě tomto opravy, žil asi měsíc v nejlepším hotelu v Barceloně. Do tohoto hotelu Johnson často zajíždí na jídla a je populární figurou v restaurantu, kde tančí se tango až do hodin raných. Johnson sám nikdy nepokouší se o tance, ale dobře se baví pohledem na tanečnický a pije při tom šampaňské.

Před nedávnem hovořil s Johnsonem zástupce amerických listů a tázal se jej, pomýšlí-li na návrat do Ameriky. Johnson prohlásil, že nikoliv. Líbí prý se mu ve Španělsku a doufá tam zůstati.

Dost času.

Irčan padl do močálu; vidla to druhý Irčan, šel pro třetího Irčana, aby mu šel pomoci praviho z bahna vytáhnout.

"Jak hluboko je v bahně?" ptá se druhý Irčan.

"Po kolena."

"No, to máme dost času."

"Nemáme. Zapoměl jsem říci, že padl do bahna po hlavě."

Dobrá rada.

Černoch viděl nezlaleko tratě černocho druhého, jak zevluje i povídá mu: "Zavři hubu nebo se ti něco stane."

"Proč?" táže se zevlouh.

"Proč? Protože kdyby jel nahaduh vlak a všiml si tě, vjede ti do huby, protože by myslel, že jsi to 'depot'."

RAKOUSKÉ PŘÍSTAVNÍ MĚSTO, OHROŽOVANÉ ITALY.

Postupující italské armády nalézají se jenom několik mil od rakouské námořní základny, Terstu. Fotografie ukazuje panorama Terstu a byla zhotovena od Miramare, bývalého domova arcivévodě Maximaliana, napotomního císaře mexického. V popředí nalézá se důležitá železnice, spojující Terst s Benátkami, Sočí a Vídní. Na úpatí hory nalézá se velké rakouské loďnice.